

† Lov og Evangelium

NR. 7

SEPTEMBER 2014

50. ÅRGANG

Foto: Olav Gangås

«Visdommens kilde er som en bekk som veller fram.»
Ordspr 18:4

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Reformasjon

Guds ord er uforanderlig og trenger ingen reformasjon. Da Martin Luther endelig fant fred med Gud, skjedde det ved at Ordet åpnet seg. I sin store sjelenød ble evangeliet nytt, og han fikk troen på *Jesus Kristus* – uten gjerninger.

Reformasjonen brakte ikke noe nytt, men kastet nytt lys over det som allerede var. Budskapet ble *nytt for Luther*.

Man kan ikke gjøre Luther mer urett enn å beskyldte ham for å ha kommet med et nytt budskap. Han gikk snarere tilbake til utgangspunktet, og fikk lys over Bibelens sanne mening. – Jeg fikk øye på ordenes sammenheng, sa han selv. Da hatet han ikke lenger uttrykket «Guds rettferdighet», men det ble døren inn til selve Paradiset. – Den rettferdighet som jeg nå lever ved, er troens rettferdighet.

Loven krever *alt* og forteller oss at vi er fortapte syndere under Guds vrede. Evangeliet gir og tilgir og skaper troen på Jesus. Guds Ord er sverdet med to egger. Det dømmer og leger. Luther lærte med andre ord å skjelne mellom lov og evangelium. Det ble «nøkkelen» til å forstå Skriften.

Guds Ord er absolutt autoritet og norm. Vi kan i ett og alt stole på det som der står skrevet. Om Skriftens ordlyd, sa Luther: «Vi kan ikke mene at Den Hellige Ånd ikke har tenkt seg om, og at han ikke har visst hvilke ord han skulle bruke».

Det kan aldri bli en sann reformasjon uten at vi bøyer oss for alt Guds ord.

Ingar Gangås

Luthers skrift mot Latomus

Av Asger Chr. Højlund

Innledning

Skriftet mot Latomus – eller som den lange originaltittelen egentlig lyder: «Luthers gjendrivelse av den erklæring som Latomus har avgitt til fordel for de brannstiftende sofister ved Louvains universitet» – er egentlig et venstrehåndsarbeid fra Luthers side. Det var med den største ulyst han gikk til arbeidet. Selve skrivingen var da også overstått i løpet av tolv dager. Ikke desto mindre er det ikke minst i vår tid blitt betegnet som et av den unge Luthers vesentligste skrifter.

Historisk bakgrunn

Skriftet mot Louvain-teologen Jakob Latomus ble skrevet i juni 1521, i sluttfasen på noe som vel må betegnes som den mest dramatiske periode i Luthers liv. I løpet av ganske få år hadde Luthers situasjon forandret seg fra en ganske visst meget aktiv, men for øvrig

forholdsvis normal tilværelse som professor ved at av Tysklands nye og ennå litt upåaktede universiteter, til en tilværelse i sentrum av tidens kirkelige og politiske begivenheter.

Startskuddet til dette var offentliggjørelsen av de 95 tesene mot avlatshandelen den 31. oktober 1517. Tesene var ganske visst ikke tenkt som opplegg til en kirkepolitisk aksjon. Han ønsket bare å gjøre kirken, som han ville tjene med troskap, oppmerksom på noen misforhold. Men til Luthers overraskelse gikk tesene som en løpeild gjennom Tyskland.

Den 15. juni 1520 utsender paven den lenge forberedte bulle Exurge domine, hvor Luther trues med bannlysning hvis han innen 60 dager ikke hadde tilbakekalt alle sine standpunkter, og det befales at alle hans skrifter skulle brennes. Fakultetet i Louvain er et av de steder der man villig følger

Innhold, september 2014

Reformasjon. Av Ingar Gangås	side 2
Luthers skrift mot Latomus. Av Asger Chr. Højlund	side 3
Hvem er du? Av Per Bergene Holm	side 7
Er vi forferdet over Herrens ord? Av Asbjørn Fossli	side 8
Møtekalender.	side 11
Våre lamper slokner (9). Av J. F. Løvgren	side 13
Følg meg! Av Carl Fredrik Wisløff	side 16
Årsmøte på Fossnes. Utdrag fra referat	side 17
Tenk, når jeg i himlen er! Av Ane Katharine Fredensborg	side 18
Fred. Fortelling av Mia Hallesby	side 20

Credo Forlag i Danmark nedsatte en Luther-komité i 1976, der bl.a. Asger Chr. Højlund og Niels Ove Vigilius var med. Det ble til sammen utgitt åtte Luther-bøker på 80- og 90-tallet i serien «Skrifter i Udvalg»: Om et kristenmenneskes frihed, Om kirkens babyloniske fangenskap, Store Galaterbrevskommentar (to bind), Troens artikler, Troen og livet, Troens evangelium – Ord og sakrament og Den store Katekismus. Carl Fr. Wisløff skrev en «Introduktion til Luther» som innledning til hele serien.

Vi kaller oss gjerne lutheranere, men hvor mye av den lutherske arv er kjent i dag? Luthers reformatoriske kamp dreide seg om det store hovedspørsmål: «Hvordan finner jeg en n dig Gud?». Reformasjonen ble født i erkjennelsen av evangeliets hemmelighet, at Gud rettferdigg r den ugudelige for Jesu Kristi skyld *alene*, ved troen *alene*. Denne fr lse

har Gud åpenbart i Skriften *alene*.

La oss oppmuntre til mer lesning av Luthers skrifter – kanskje spesielt med håp om at kommende generasjoner skal få hjelp til   sonde rett mellom lov og evangelium – med bønn om at det må gi lys til fr lse og tillit til Bibelen som Guds inspirerte Ord.

Denne artikkelen er et utdrag fra innledningen til Martin Luthers bok «Mod Latomus – Om synd og nåde», utgitt i 1995. Skriftet er et oppgjør med Latomus fra Louvains Universitet, hvor Luther går rede for den reformatoriske oppfattelse av synd og nåde. Mennesket er på samme tid en synder og en rettferdig. Samtidig er skriftet et oppgjør med den skolastiske teologi og fortolkningsmetode som sto i motsetning til Luthers historisk-grammatiske fortolkningsmetode.

Red.

pavens befaling. Den 3. januar 1521 følger den endelige bannlysning. I april 1521 drar Luther til riksdagen i Worms – under fritt leide – men med den klare risiko at det allikevel kan ende med døden. Overfor keiser og fyrster fastholder Luther sine standpunkter, «med mindre jeg blir overbevist ved Skriftens vitnesbyrd eller ved innlysende grunner», hvoretter keiserens oppfølging av pavens bannlysning inntre.

Luther lyses fredl s. På tilbake-

veien føres Luther i all hemmelighet av kurfyrstens folk i beskyttelsesarrest på slottet Wartburg. Og det er så her at han blant annet skriver sitt skrift mot Latomus (som tilsvar på hans anklager).

Innholdet i skriftet

En hovedinnsikt i det som ble Luthers sak som reformator, var hans gjenoppdagelse av radikaliteten i ikke minst Paulus' tale om menneskets syndighet. Det var en innsikt som hang

nøye sammen med innsikten i evangeliet, at frelsen gis for intet, at mennesket får skjenket en «fremmed» rettferdighet i Kristus, ved troen alene. Men dette hører altså uløselig sammen med en innsikt i hva mennesket i bunn og grunn *er*, og det vil si, hva det er overfor Gud, i Guds øyne. Nådens storhet forteller noe om syndens storhet.

Det er ikke slik, som teologien på Luthers tid så gjerne ville ha det til, at menneskets naturlige godhet, sannhetsstrev og viljesbeslutning har en eller annen positiv betydning i Guds øyne. Luther vil på ingen måte benekte at det har noen betydning i *dette* liv. Det finnes virkelig en alminnelig godhet i dette liv, som Gud belønner – i dette liv. Men i det egentlige perspektiv, innfor Gud, er denne alminnelige godhet en løgn, en sprukken brønn som ikke holder vann, som Luther et sted sier det med et bilde fra profeten Jeremia. For det er jo alt sammen gjennomtrengt av den innstilling at mennesket dypest sett bare vil seg selv eller sitt eget. *Det* er menneskets egentlige situasjon. Bibelen tegner bildet av en slekt som befinner seg under forbannelsen, som Kain, og som på ingen måte selv kan komme ut av dette.

Det er den ene side av denne innsikt, innsikten i det *naturlige* menneskes situasjon. Men den omfatter også en innsikt i det rettferdiggjorte, troende og dømte menneskes situasjon. For synden forsvinner ikke mer eller mindre ved dåpen eller i den veksten i hellighet som den kristne kommer inn i, slik den samtidige teologi ellers lærte. Selv om

det virkelig skjer noe med synden, så forblir den i den troende som en reell virkelighet like til ens dødsdag. Og det gjelder selv den aller helligste. Den troendes ære og trøst blir derfor aldri ens gode gjerninger, men alltid Kristus og Guds tilgivelse av alle våre synder i ham.

«Enhver god gjerning er synd»

Det var blant annet denne syndsforståelse de teologiske fakulteter, den pavelige bulle og nå til sist, Latomus, hadde angrepet. Det foreliggende skrift er i grunnen én lang diskusjon av setningen «enhver god gjerning er synd». For Latomus er det en blasfemisk setning. Den fornekte dåpens gjerning. For hvis dåpen ikke er lik med den totale nyskapeelse som radikalt fjerner oss fra synden, hva er den da?

Det betyr naturligvis ikke at Latomus ikke kjenner til en syndig virkelighet hos den dømte. Den dømte kjenner til fristelsen til å synde og kan også av og til falle i åpenbar synd. Alt dette er resultat av det fall som menneskeslektene har vært underlagt. Selv om dåpen har helbredet oss fra dette fall, sitter det i oss som et arr, som noe som kan bryte ut i synd. Men i seg selv er sinnets mange lyster ikke synd, heller ikke de handlinger som man uforvarende kommer til å begå. Det er virkelig skjedd noe med menneskets natur, en radikal forvandling som gjør at man nå *kan* skride fremad, og for noens vedkommende enda oppnå den hellighet som Gud krever. Også av den grunn er det en helt igjennom umulig tanke at selv

den beste gjerning er synd. For da ville hele denne frelsesforståelse bryte sammen, i følge Latomus.

Martin Luther på sin side fastholder setningen. Det gjør han fordi det er Skriftens klare ord, både direkte, når den som for eksempel i Romerbrevets syvende kapittel taler om synd i den troende, og indirekte når den formaner de troende til å drepe synden, rense den ut osv. Bildet som møter oss i utsagn som disse, er hele tiden bildet av synden som en reell og vedvarende virkelighet i den troende. Og slik erfarer den troende det også. Latomus' forsøk på å komme utenom dette ved å tillegge ordet synd en annen betydning når det opptrer hos den troende enn når den forekommer hos den ikketroende, er både bibelsk og erfaringsmessig en ren og skjær bortforklaring.

Det betyr ikke at Luther ikke likeså sterkt som Latomus vil tale om en radikal nyskapelse ved dåpen, en helt ny situasjon. Det er blant annet derfor han bruker det viktige ordpar *gaven* og *nåden* i den siste tredjedelen av skriftet, til å forklare dette. I en dobbelt forstand er menneskets situasjon ny etter dåpen. For det første ved at Gud helbreder naturen – det er det han gjør ved *gaven*. Luther kan altså tale om en helbredelse. Han knytter den ganske visst til troen. Helbredelsen består ikke først og fremst i en eller annen ny makt, som utrydder de syndige tankene og handlingene. (...) Men denne helbredelse er bare en *begynnende* helbredelse. Synden er jo der stadig vekk. Den forsvinner ikke i dette liv

og vil derfor melde seg igjen og igjen med all sin makt og angst. Derfor er det en annen side ved dåpens gjerning som får en altavgjørende betydning, nemlig det som ved dåpen er skjedd i forhold til Gud. For ved dåpen og troens gave er mennesket satt inn under Guds *nåde*. Og dermed er den synd, som stadig er der, blitt som ikkeeksisterende i Guds øyne. Den kan ikke på noen måte adskilles fra ham. Han har én gang for alle i Kristus gjort fyldest for den. Mennesket kan se på sin synd som en uskadelig synd, som det et sted heter – ikke fordi den ikke er noe, men fordi Gud ikke vil regne med den. Og den kamp som mennesket er satt inn i, i forhold til synden, og skal utkjempe, som Luther så sterkt understreker – er nå en kamp på seierens og visshetens bakgrunn.

Samtidig rettferdig og en synder

Slik taler Bibelen i følge Luther om menneskets synd og rettferdighet. Her blir det både plass til å tale om synden som en reell virkelighet, og om troen som helbredelse og fullstendig befrielse ved nåden – på samme tid. Og Gud beholder æren og takken.

Det er dette som er skriftets alt-dominerende tema – et tema som belyses ved stadig nye innfallsvinkler og skriftsteder. Derfor er skriftet også blitt et så sjelesørgerisk vitnesbyrd om hva det vil si å leve med sin synd under nåden.

*«Martin Luther – Skrifter i udvalg»,
Credo Forlag, København 1995.*

Hvem er du?

Av Per Bergene Holm

«Hvem er han som formørker mitt råd med ord uten forstand?»

Job 38:2

Dette ordet kom opp i tankene mine i min studietid, etter en forelesning på Menighetsfakultetet. Professoren hadde uttalt seg med sikkerhet om ulike kilder for Det gamle testamente, om senere tillegg, redaktørnotiser osv. Og jeg har igjen blitt minnet om ordet fra Jobs bok under debatten omkring Lærerakademiet for kort tid siden.

Job forstod ikke Guds handlemåte. Vennene hans mente å forstå det. De tolket Jobs situasjon i lys av sin fornufts tanker om Gud. Gud er rettferdig og straffer dem som er skyldige, men gjør godt mot dem som lever med ham. Feilen måtte være hos Job. Jobs lidelse måtte være et resultat av Guds straff. Men bare han erkjente sin synd og omvendte seg, ville Gud igjen ta seg av ham. Deres teologiske system var vannrett og logisk uangripelig, men «dere har ikke talt rett om meg, som min tjener Job», sier Gud.

Job blir etter hvert inntatt av vennenes teologi og tankegang. Men han vet at han lever i åpenhet og syndenes forlatelse overfor Gud, så regnestykket går ikke opp. Gud må handle urettferdig mot ham, og Job går i rette med Gud.

Da svarer Gud Job: – Hvem er du? Hvilken kunnskap sitter du inne med? Hvor var du da jeg grunnfestet jorden?

Hva vet du egentlig om meg og mitt råd? Gud gir Job detaljert beskjed om den virkelighet som er skjult for Job. Gud følger nøye med hver skapning og har omsorg for dem, også de skapninger som vi mennesker ikke kan følge eller ikke bryr oss så mye om. Skulle han ikke også følge med og bry seg om Job?

Det er både irettesettelse og trøst i Guds ord til Job. Vokt deg for å gå i rette med Gud! Er du så dåraktig at du tror at du vet bedre beskjed enn ham? Vil du formørke hans ord og råd med din uforstand? Tenk om Gud var så liten at jeg kunne forstå ham og sette meg til dommer over ham! Hva ville det være å sette sin lit til? Nei, jeg har en Gud som er langt større enn min tanke, en Gud som ser lengre enn meg, en Gud som kjenner alle ting, og som har en omsorg som strekker seg til det minste og mest heslige kryp. Tenk, han ser også til meg!

Og denne Gud har åpenbart sitt råd for meg i sitt eget ord, Skriften. Hans ord står fast om jord og himmel forgår. Hvorfor skulle jeg bytte bort den enfoldige tilliten til Skriftens ord med en forstandsmessig tilnærming? Hva vinner jeg på det? Om jeg fikk all anerkjennelse i de akademiske kretser, hva kan det hjelpe meg på nødens dag? Nei, da trenger jeg noe som er større, da trenger jeg Guds faste ord og råd. Hvor godt å få hvile i det, aller mest når jeg ikke forstår!

L&E

Er vi forferdet over Herrens ord?

Av Asbjørn Fossli

Kapitlene 40-66 hos profeten Jesaja kalles ofte «Trøsteboken». Blant annet finner vi sangene om Herrens lidende tjener der, med kapittel 53 som et høydepunkt.

Men for den ugudelige finnes det ingen trøst. Å være ugudelig er det samme som å forakte Herren og hans ord. Det har vi ingen grunn til, for det er ikke Herren som er avhengig av oss og våre gaver. Det er stikk motsatt.

Det står i Jesaja 66:1: «Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden er en skammel for mine føtter. Hva slags hus kunne dere bygge meg, og hvor skulle det finnes et hvilested for meg?» Her får vi se inn i Herrens storhet. Han kan ikke forstås med menneskelig fornuft eller begrenses til en bygning. En avgud kan få plass i en bygning, men slik er det ikke med himmelens og jordens skaper.

Vi kan også lese i Salme 50, versene 8-12: «Jeg vil ikke irettesette deg for dine slaktoffers skyld – dine brennoffer er alltid for meg. Jeg tar ikke okser fra ditt hus eller okser fra dine kveer. For meg tilhører alle dyr i skogen, og dyrene på fjellene i tusentall. Jeg kjenner alle fjellenes fugler, og alt som rører seg på marken er mitt. Om jeg var sulten ville jeg ikke si det til deg, for min er jorden og alt som fyller den».

Bibelen vitner om at Gud er vår skaper. Han bestemmer over liv og død. Vi, derimot, er støv. Vi kan lese i

Salme 104, versene 27-30: «Alle venter de på deg, at du skal gi dem mat i rett tid. Du gir dem, de sanker. Du åpner din hånd, de mettes med det gode. Du skjuler ditt ansikt, de forferdes. Du drar tilbake deres livsånd, de dør og vender tilbake til støv. Du sender din Ånd ut, de blir skapt, du gjør jordens skikkelse ny igjen».

I slutten av det andre verset (Jes 66) ser vi hvem Herren vil ta seg av: «Den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord». Bibelforlagets bibelutgave fra 1997 oversetter den siste delen av dette verset slik: «Men denne er det Jeg vil se til: Den som er ydmyket og knust i ånden, og som skjelver for mitt ord».

Hvordan er ditt forhold til Guds ord? Blir du forferdet, ydmyket og knust? Skjelver du når du hører Guds ords dom over ditt liv? Det er det grunn til når vi nå har hørt hvor suveren Herren er. Det som han har sagt og gjort, det står fast. Det kan ingen rokke ved.

Jesus sier også i Lukasevangeliet (12:5): «Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte».

Er det ikke da grunn til å ta Guds ord alvorlig, ikke bare det som vi er opptatt av, men alt det som rammer

oss? Noen mener at det er synd å drive med idrett, andre vil si at det er synd å lese tegneserier. En vil kanskje si at det er synd å fylle drivstoff på bilen på søndag, og en annen vil si at det er forferdelig at småbarna får lov å tegne under møtene. Vi kan ha mange meninger om hva som er synd, hva som er alvorlig og hva som er forferdelig. Jeg er redd for at det er én ting som er felles: Det som jeg reagerer på hos andre, er ikke et problem for meg. Jeg har mitt på det tørre, det er de andre som må omvende seg.

Dette er det motsatte av å bli forferdet av Herrens ord. For hvis ikke Ordet får være Herre over deg, så vil du bli Herre over Ordet. Derfor er det grunn til å spørre: Hvilket forhold har jeg til Guds ord? Hører jeg Guds ord rett? Hvis jeg gjør det, får jeg mer enn nok med meg selv. Da blir ikke problemet at den og den ikke tar det like nøye som meg når det gjelder bestemte ting.

Da blir det som David sier i Salme 51:3-6: «Vær meg nådig, Gud, i din miskunnhet! Utslett mine misgjeringer etter din store barmhjertighet! Tvert meg vel, så jeg blir fri fra mis-

gjerning, og rens meg fra min synd! For mine overtredelser kjenner jeg, og min synd står alltid for meg. Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort – for at du skal være rettferdig når du taler, ren når du dømmer».

Er det lenge siden du måtte be slik som David? Vi lever i en vekkelsesfattig tid. Den som ikke blir vekket, fortsetter å sove. Og du kan fort risikere å våkne når det er for seint. Går vi på møter og hører Guds ord uten å høre? Vi kan også spørre: Tåler vi å høre Guds ord til oss? Eller hører vi det vi vil høre, og stenger hjertet for det vi absolutt trenger å høre?

Hans Adolph Brorson sier (sb 174:1): «Hvordan takker vi vår Herre, han som gav sin Sønn til jord? Mange skjønner ei dessverre på en kjærlighet så stor. Fritt de følger syndens røst, dekker seg med nådens trøst. Vil av Jesus intet lære, og dog sanne kristne være». Dette er ganske nøyaktig det som beskrives i Jesaja 66:3-4a: «Den som slakter en okse, er som den som dreper en mann. Den som ofrer et lam, er som den som bryter nakken på en hund. Den som ofrer matoffer, er som den som ofrer svineblod. Den som bærer fram påminningsoffer av virak, er som den som priser avguder».

Det var ikke selve ofringene det var noe galt med, men hjertet. Tilsynelatende levde de godt med Gud, men i hjertet var det synden som rådde. I Jesaja 29:13 sier Herren at «dette folket holder seg nær til meg med munnen og ærer meg med leppene, men hjertet er

«Hvis ikke Ordet får være Herre over deg, så vil du bli Herre over Ordet. Derfor er det grunn til å spørre: Hvilket forhold har jeg til Guds ord? Hører jeg Guds ord rett?»

langt borte fra meg, og deres frykt for meg er et menneskebud de har lært».

Vi ofrer ikke okser, lam og matoffer, men vi kan vårt Fadervår. Vi ber om syndenes forlatelse, og vi går fast på møter. Vi kan avlegge et vitnesbyrd om Jesus med vår munn. Vi vet med vår forstand at det og det er synd. Men fører vår kunnskap til at vi får en lukket munn? Får vi med Gud å gjøre slik at vi må vende om, eller er det slik at vi følger syndens røst og dekker oss med nådens trøst?

På mange måter er det dette hykleri-
et som blir beskrevet i begynnelsen av Jeremiabokens syvende kapittel. Her er det Herren som taler gjennom profeten Jeremia mens han er i tempelet i Jerusalem (v. 8-11): «Se, dere fester lit til løgnaktige ord – til ingen nytte. Hva så? Dere stjeler, slår ihjel, driver hor, sverger falskt og brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder, som dere ikke kjenner. Og så kommer dere og står fram for mitt åsyn i dette hus og sier: Vi er frelst! – Og så vil dere fremdeles gjøre alle disse avskyelige ting! Er da dette hus som er kalt ved mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? Se, også jeg har sett det, sier Herren».

Det er vel ikke slik at du vil ha både Jesus og synden, den synd som førte til at han måtte bli forlatt av sin far i det dypeste mørke? Så kan du mene hva du vil om at de andre ikke tar det så nøye med akkurat det du er opptatt av. Det hjelper deg ingen ting. For først og fremst er spørsmålet: Hvordan står det til med *deg* og med *ditt hjerte*? For Gud ser til hjertet. Og han ser ikke bare

det du tar det mer nøye med enn andre, han ser også det du ikke tar det så nøye med. Og han ser sinnelaget og holdningene dine.

Han ser ikke bare at du holder deg borte fra det ene og passer på å gjøre det andre. Han ser hva som bor nede i hjertedypet. Han ser hvordan du reagerer når du lider urett, og ellers når du ikke får det som du vil. Og han ser ikke bare hva du sier, men han ser også hva du tenker. Han ser hva du gjør når ingen andre ser deg. Han ser hvor du har ditt hjerte. Han ser alt det som du håper at ingen finner ut om deg. Han ser den minste tilbøyelighet til synd, alle dine skjulte holdninger og hensikter. Og så ser han hvordan du reagerer når dette blir avslørt: Bøyer du deg, eller vender du egentlig det døve øret til? Det er ubehagelig å bli avslørt, ikke minst når det også blir avslørt at du prøver å forsvare din synd med vikarierende, formildende omstendigheter.

Vi siterte det første verset i Brorsons sang. Det femte verset lyder slik: «Gud som lot sitt lys fremstråle i sin nådes blide vår, for sin trone ei vil tåle den som dette lys forsmår. Vil du vende ryggen til, Gud deg støte fra seg vil. Den som ei vil lyset kjenne, han skal seg på lyset brenne».

Egenrettferdighet er en av de aller farligste synder, fordi den stenger hjertet for Guds tale. Det ord som skulle forferde oss, anvender vi på de andre – eller vi akter ikke på det i det hele tatt. Det er å forkaste Guds ord, ja det er å ringeakte den tre ganger hellige Gud, og det gjør vi ikke ustraffet. Det

Møtekalender

September

- 02.-07. Svarstad
Lars Fossdal
- 03.-07. Karmøy
Per Bergene Holm
- 03.-27. Bolivia/Peru
Ingar Gangås og
Reidar Heian
- 04.-07. Ungdomsleir Volla
Martin Fjære
07. Skjæveland
Per Bergene Holm og
Konrad Fjell
09. Gyland
Per Bergene Holm og
Konrad Fjell
- 10.-12; 14. Randaberg
Gunnar Nilsson
- 12.-13. Trondheim
Arvid Joramo
14. Trondheim
Karl Notøy
- 13.-14. Askim
Reidar Thorbjørnsen
- 19.-21. Byske
Martin Fjære
- 19.-21. Skjerve, Levanger
Reidar Thorbjørnsen
25. Nærbø
Lars Fossdal
28. Mosvik
Odd Eivind Høyvik

Oktober

- 03.-13. Moldova
Lars Fossdal og
Karl Bø

- 04.-05. Årnes
Asbjørn Fossli
- 08.-12. Varhaug
Gunnar Fossli og
Gunnar Nilsson

Bibelhelg på Solgry 26.-28. september

- Fredag
1900 Samling og kveldsmat
2000 Lorents Nord-Varhaug
- Lørdag
1000 Lars Fossdal
1130 Lorents Nord-Varhaug
1700 Lars Fossdal
2000 Lorents Nord-Varhaug
- Søndag
1030 Lorents Nord-Varhaug

Påmelding: Magne Ekanger
53 42 92 14 / 412 45 598
magne.ekanger@haugnett.no

Ungdomsleir på Haugli 24.-26. oktober

Lars Fossdal m.fl.

Påmelding:
Olav Fossdal (919 91 040)

står i slutten av vers 3 og i vers 4 hos Jesaja, kapittel 66: «Likesom de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i deres avskyelige avgudsbilder, så vil jeg velge å gjøre ondt imot dem. Det de er redde for, vil jeg la komme over dem. For jeg ropte, men ingen svarte, jeg talte, men de hørte ikke, de gjorde det som var ondt i mine øyne, og valgte det jeg ikke hadde behag i».

Vi kan ikke skylde på at Herren ikke har talt. Vi kan samles fritt om Guds ord flere ganger i uka. Vi kan lese i vår Bibel og vi har rik tilgang til oppbyggelige bøker. Hvordan skal det da gå om vi forakter Guds tale? Jo, da vil det gå oss evig ille. Derfor prøver Herren å få oss i tale ved sitt ord. Det går som en rød tråd gjennom hele Bibelen. I Jeremia 36:7 står det at «stor er den vrede og harmen som Herren har uttalt over dette folket». Likevel sier Herren i vers 2 og 3 i det samme kapitlet: «Ta deg en bokrull og skriv i den alle de ord jeg har talt til deg om Israel og Juda og alle hedningefolkene fra den dag da jeg først talte til deg, fra Josias dager og til denne dag! Kanskje Judas hus vil merke seg all den ulykke jeg tenker å gjøre dem, så de kan vende om, hver fra sin onde vei, og jeg kan tilgi dem deres misgjerning og deres synd».

Ser du Herrens sinnelag mot den villfarne? Guds ord er alltid alvorlig ment, også kallet til frelse. Ja, det står i Jesaja 55:7, at Gud «vil gjerne forlate alt». Det er Guds ønske med hvert eneste menneske, at de skal vende om, så han kan tilgi. Det gjelder også for deg, om du skulle vite med deg selv at du

ikke har det rett med Gud. Men så leter du i hjertet ditt og må innrømme: – nei, jeg har det ikke slik jeg skal ha det. Jeg er ikke forferdet over Guds ord. Jeg vet at jeg må omvende meg, men jeg kjenner bare likegyldighet.

Eller kanskje du virkelig er forferdet over Guds ord, og det har vi alle grunn til. Du ser at du mangler alt, ikke minst mangler du viljen til det gode. For innerst inne har du egentlig lyst til synden. Det er umulig å bli frelst. For du mangler alt som skal til for å bli frelst.

Men hvem er det Herren vil se til? Jo, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over Herrens ord – den som det ikke er håp for, den som ikke kan bli frelst, den som ikke har noe annet enn Jesus og hans stedfortredende liv og død å klynge seg til.

David sier det så klart i Salme 33:18: «Se, Herrens øye ser til dem som frykter ham, som venter på hans miskunn». Han ser til den som håper på Herrens miskunn til tross for at han vet med seg selv at dette fortjener jeg ikke.

Men dette skjer ikke av seg selv. Denne stilling kommer vi bare i på én måte, nemlig når vi bøyer oss for Guds ord og lever etter det. For å være en kristen, er å leve etter Guds ord. Når Gud minner oss om vår synd, er det ikke bare fordi vi skal dras til Jesus. Det er også fordi synden er synd, og den er synd mot Gud. Det må vi ikke glemme.

Våre lamper slokner (9)

Av J. F. Løvgren

Flere i menigheten mislikte båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor og banket, deriblant Pastor Bjørnås. Ling ble invisert til å ha vekkelsesmøter. Mange tok en bestemmelse under møtene, som samlet mye folk. Men flere unge erfarte at en håndsopprekning ikke var nok. I sin sjelenød kom de til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp. Én av dem var ungutten Elin.

Red.

15

Pastor Ling kunne ikke ha det stort bedre enn han hadde det hos Lyngeid.

Et slikt velvære hadde han ikke følt noen steder, unntatt hjemme hos sine egne. Det vil si: Lyngeid hadde sørget for at han hadde fått et par våkenetter. Den første natten han var der, grublet han over spørsmålet:

– Tror du de kom til femten i himmelen også?

Det var blitt så levende for ham, at i himmelen fulgte de hans ferd på jorden. Gud var ham så nær den natten, og han følte seg uvel ved det. Jo, han følte seg uvel i Guds nærhet. Han, et Guds barn og en Herrens tjener!

Ikke så at våkenettene dempet hans freidighet og nidkjærhet på møtene. Nei, han holdt dampen oppe. Men når han kom hjem om kveldene, var det

liksom gleden over resultatene ikke fikk noe grep på ham. Han kunne ikke gi Lyngeid skylden for det, for han gjorde ikke noe for å slokke hans begeistring over de strålende møter. Men han gjorde ikke noe for å fyre under heller. Lyngeid var ikke mutt og tverr. Han samtalte gjerne og åpent med Ling om åndelige ting.

Ling var blitt uviss om mangt og mye. Det gjærte og brøt i ham. Men på møtene var han den samme sirkushesten som gikk sin tilvante ring i manesjen.

En kveld ble han høyt opphøyet – og dypt fornedret.

Bare han og Dordi hadde vært på møtet fra Lyngeids hjem. Han kom alene hjem igjen. Han hadde ikke sett noe til Dordi på bussen. Formodentlig spaserte hun sammen med Sevrin. De fikk et lett måltid hos Lyngeid etter møtet. Nå satt de i det lune kjøkkenet, Ling og ektefolkene. Pastoren fortalte om møtet, men i forsiktige ord, som han gjorde i det siste. Det hadde vært fullt hus – naturligvis. Mange hadde overgitt seg. Ingen tall ble nevnt. Dessuten hadde det vært vitnemøte. For det meste nyfrelste hadde vitnet. Det var gripende å høre på. Blant andre var det en de kalte for Elin. Lyngeid skulle ha hørt ham! Han hadde sikkert hatt en dyp opplevelse. Det var vidunderlig å høre hans vitnesbyrd om Guds frelse.

Ling gned seg i hendene.

– Jo, Gud har nok et verk fore på mø-

tene våre, sa han opprømt.

Lyngeid så grunnende hen for seg, men han svarte ingenting.

– Tenk Elin, sa fru Lyngeid glad. Han har gått så lenge og kjempet, stakkar.

– Men nå er han frelst, fastslo Ling, som om det gjaldt å festne den tanken at det var skjedd i kveld.

Da kom Dordi.

De hørte henne romstere i gangen mens hun kvittet seg med yttertøyet og kalosjene. Så kom hun inn.

– God kveld! hilste hun.

Lyngeid og hustruen så hastig opp, undrende.

De hørte ikke bare de enkle ordene. De lydhøre foreldrenes ører la merke til det bankende hjerte bak ordene, til en egen stemning i ordenes klang.

Dordi smilte som hun pleide, og enda ikke som hun pleide. Det vakre ansiktet var varmt og blussende etter den friske turen. Hårrullen i nakken bøyde sine horn framover mot ørene, som var små og fint formet. Den sterke munnen var bløt og følsom. Men det var øynene foreldrene festet seg ved. Innenfor skinte solen.

Far og mor hadde reist seg opp. De rakk knapt å spørre:

– Men hva er det, Dordi? før hun svarte jublende:

– Mamma – pappa. Jeg er frelst! Å, jeg er frelst!

Det blinket i tårer i fire par øyne.

Ling var sjeleglad. Det var noe av en henførelse over det sterke ansiktet hans. Han liknet mer en svermer enn Lyngeid noensinne hadde gjort. Han så noe av en opppreisning i dette over-

for verten sin. Nå ville vel Lyngeid gi sin uforbeholdne tilslutning til det som foregikk iblant dem.

Å, så glad han var! At Gud ville bruke ham til velsignelse for dette hjemmet han var blitt så glad i – å, så stort det var! I sin iver og glede merket ikke Ling at han puttet kollekten i sin egen lomme.

Han tok dem etter tur i hendene og klemte dem overstrømmende. Fra *hans* side var det som en fredsslutning, og som innkassering av anerkjennelse.

De på sin side merket intet usedvanlig. De bare gledet seg og pludret barnslig.

– Det er siden i høst det har vært særlig tungt for meg, pappa, sa Dordi. Du husker den kvelden etter festen?

– Den kvelden da – da – –

– Ja, nettopp den kvelden, lo hun. Du spurte meg, om Jesus var utenfor eller innenfor hos meg. Husker du det, pappa?

– Ja, Dordi.

– Da ble det så alvorlig for meg. Og siden har Jesus banket på, ja dundret på døren min.

Under denne ordvekslingen kom Ling liksom på gli nedover. Hun var ikke vakt ved ham altså! Nå, ja. Én sår og en annen høster.

Det var blitt sent. Ling reiste seg for å gå inn til seg selv. Men det var enda noe som interesserte:

– Hva var det egentlig som gjorde utslaget i kveld da, Dordi?

Han var så mild i røsten.

Den oppglødde piken fortalte villig og glad.

– Du husker den gamle mannen, Ling? Han like under vinduet.

– Ja, sa Ling spent, han med brillene ute på nesen.

– Det var skomaker Thorild, pappa, sa Dordi henvendt til faren.

– Han vitnet, la Ling forklarende til. Stemmen var blitt mattere og en smule trist.

– Ja, sa Dordi. Han leste et skriftord som løste meg.

– Nå? spurte Lyngeid.

– Han som elsket oss og *har* fridd oss fra våre synder med sitt blod.

Lyngeid vendte seg langsomt til Ling.

– Ser du, sa han glad mens to tårer rullet ned over kinnene hans. Ser du! Det er Ordet som gir liv.

Ling syntes det var litt av en brodd i de enkle ordene.

Han sa god natt og gikk inn i stuen sin.

Men for en natt det ble!

– Utslått av en skomaker!

Det var med en slags galgenhumor han brukte den setningen for seg selv.

Ling hadde aldri vært noen snobb. Han la intet nedsettende i ordet «skomaker», men det som var rart og – forferdelig – var at han, pastor Ling, hadde fisket etter æren for en sjels frelse, og når det kom til stykket, hadde Gud brukt en gammel skomaker som sitt redskap. Gud hadde rangert ham bak en gammel skomaker. Og hva hadde han vel ikke tenkt om den samme skomakeren: Gid han ville sette seg ned, den gamle tufsen.

Ham hadde altså Gud fått bruke til

å føre en sjel til frelse. Som han talte, den gamle. Ja, *tale* gjorde han egentlig ikke. Han bare *sa* at Jesus var mektig til å sette fanger i frihet. Han hadde gjort det med ham. Og så leste han det skriftstedet.

Ling gråt og ba den natten. Han var vakt. Vakt over sitt forferdelige ansvar som sjelesørger.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

Omvendelse og tro

«Omvendelsen består av to ting: anger og tro. Anger er den forferdelse som samvittigheten føler når den forstår at Gud er vred over synden, og den må sørge over å ha gjort ham imot. Denne anger kommer av *loven*. Men loven kan komme til oss på flere måter. Den kan tale gjennom det forkynte ord, eller gjennom det ord som vi leser; men den kan også virke på oss gjennom andre menneskers gode eksempel, som får en til å skamme seg over oss selv. Angeren kan ikke frelse noe menneske. Troen kommer av *evangeliet*. Når synderhertet, som nå er gått trett og har oppgitt seg selv, får høre at Gud elsker syndere for Jesu skyld, så fatter hjertet tillit til denne Guds nåde, og tror hans miskunnelige hjertelag.»

*Carl Fredrik Wisløff i boken
«Jeg vet på hvem jeg tror»*

Følg meg!

Av Carl Fredrik Wisløff

«Og da Jesus gikk videre derfra, så han en mann ved navn Matteus sitte på tollboden. Og han sa til ham: Følg meg! Og han stod opp og fulgte ham.»

Mat 9:9

Den gamle hollandske maler Terbrugghen har gitt verden et herlig bilde av Matteus da han ble kallet av Jesus.

Vi ser ham sitte midt på bildet, med et stort bord foran seg. På bordet ligger det penger og regnskapsbøker. Ved begge sider av Matteus sitter noen som er ivrig opptatt med sine regnskaper. Hendene deres strekker seg ut over bordet, de fingerer med pengene og peker i bøkene.

Inn fra den ene siden ser vi Jesus komme. Han strekker hånden ut mot Matteus, det er som vi hører ham si: Følg meg! Det mest gripende på bildet er ansiktsuttrykket til Matteus; han tror nesten ikke sine egne ører, og mens han peker innover mot sitt eget bryst, sier han: meg? Mener du virkelig meg? Er det *jeg* som skal få lov til å følge deg? Vi synes formelig at vi hører ham si det, så levende er bildet.

– Den gamle maleren har skjønt noe meget vesentlig: Det er uendelig stort å følge Jesus. Det er en nåde så stor at en nesten ikke tør tro det. Tenk at han vil ha *meg* med seg – en toller – en som har mistet bra folks tillit og som vanskelig tør tenke på Gud i det hele tatt!

De fleste tenker ikke slik. For dem

er pengene og regnskapene så viktige at Jesus får vente. Og om de i det hele tenker seg muligheten av å følge Jesus, så synes de at Jesus må være takknemlig om *de* beslutter seg for å velge kristendommen.

Da er du selv veldig stor, og Jesus bare en mulighet blant mange – du kan velge ham hvis du finner det for godt.

Imens går noen omkring som har sett sin egen fortapte stilling og sitt

«Det er uendelig stort å følge Jesus. Det er en nåde så stor at en nesten ikke tør tro det. Tenk at han vil ha *meg* med seg – en toller – en som har mistet bra folks tillit og som vanskelig tør tenke på Gud i det hele tatt!»

mislykkede liv. De ville gjerne være kristne, men kirke og kristendom er da for skikkelige folk – ikke for meg.

Hør – du tar feil. Jesus er kommet for å kalle de mislykkede, de fortapte, dem som livet gikk i stykker for. Du fortjener det ikke mer enn Matteus gjorde, men nå står Jesus der likevel og sier til deg: Følg meg! Reis deg straks og følg ham.

Fra andaktsboken

«Daglig brød», Lunde forlag 1981

Årsmøte på Fossnes

– Utdrag fra referat

Norsk Luthersk Lekmannsmisjons årsmøte ble avholdt i forbindelse med sommersamlingen på Fossnes. Årsmøtet ble ledet av Ingar Gangås og åpnet med andakt av Asbjørn Fossli. Han minnet om to ulike måter å komme til Jesus på, som vi finner i Markus-evangeliet, kapittel 10. Her står det først om Jesus som velsigner de små barna som ble båret til ham, og deretter om den rike unge mannen, som kom til Jesus og spurte om hva han skulle gjøre for å arve evig liv. Fossli nevnte at i menneskers øyne var de små barna bare til bry og ikke til noen nytte, men disse ble tatt imot av Jesus og velsignet. Å være barn av Gud innebærer blant annet at vi er umyndige og ikke forstår alle ting, men kan kaste all vår bekymring på Herren. Den rike unge mannen var derimot anerkjent av folket, men fikk ingen bekræftelse av Jesus og gikk bedrøvet bort. Dette sammenfattes i Lukas 1:53: «Hungrende mettet han med gode gaver, men rikfolk sendte han tomhendte bort».

Årsmelding fra Landsstyret ble lest av nestformann Dag Rune Lid. Per Bergene Holm leste årsmelding for Bibelskolen på Fossnes og for misjonsarbeidet i Moldova. Han informerte om den vanskelige politiske og åndelige situasjonen i Moldova, men også om lysglimtene i arbeidet. Ingar Gangås leste årsmeldingen fra litteraturarbeidet i Sør-Amerika. Registrering av eget bokforlag vil gi store muligheter for

spredning av kristen litteratur og annen kristen virksomhet. Regnskap for organisasjonen og bibelskolen ble lagt frem. En stor ombygging av kjøkkenet på bibelskolen preget årets regnskap.

Saken som det var knyttet størst spenning til, var et forslag om endring av reglene for stemmerett ved årsmøtet. Kvinner har tidligere hatt stemmerett på lik linje med menn. Landsstyrets forslag gikk ut på at kun menn skal ha stemmerett. Saken har vært grundig forberedt, og det ble under fjorårets årsmøte opplyst om at avstemming ville skje i år. Landsstyrets forslag oppnådde ikke 2/3 flertall, som er kravet for endring av grunnreglene. I stedet gikk årsmøtet inn for et alternativt forslag som beholder den opprinnelige formuleringen, men har et tillegg om at «i saker som av landsstyret defineres som lærespørsmål, har kun menn stemme- og talerett».

Til Landsstyret sto John Flaten, Ingar Gangås og Jan Ove Heggdal på valg. Ingar Gangås ønsket ikke gjenvalg, men vil som sekretær allikevel møte fast i styret. John Flaten og Jan Ove Heggdal ble gjenvalgt, og Magnus Samdal kom inn som nytt styremedlem. Atle Barkve ble valgt som første varamann. Etter konstitueringen består styret av: Reidar Heian (formann), Dag Rune Lid (nestformann), Jan Ove Heggdal, John Flaten og Magnus Samdal.

Ole Martin Brennsæter, referent

Tenk, når jeg i himlen er!

Vitnesbyrd av Ane Katharine Fredensborg

Jeg har blitt oppfordret til å fortelle litt om bakgrunnen for denne sangen som jeg har skrevet.

Den 25. november 1961 giftet jeg meg. På den tiden da denne sangen ble skrevet, var jeg bondekone. Vi overtok min manns barndomshjem, en gård på ca. 370 mål.

Jeg er mor til 6 barn, og den yngste ble født da vi var inne i en økonomisk svært vanskelig tid. Avlingen fra åkrene var dårlig for oss, som hos mange andre, og vi mistet også mange dyr. Det endte med at vi økonomisk ikke maktet det. Vi fikk heldigvis til en ordning hvor en nabo kjøpte jorden, og vi fikk lov å kjøpe bygningene meget fordelaktig for oss.

Men i denne svært vanskelige tiden, fikk vi likevel den aller rikeste tiden, åndelig sett.

Gud hjalp oss, dag for dag. En tid følte vi at alle dører utad var lukket, men på samme tid en vidåpen adgang oppover – forunderlig. Vi hadde en trofast venneflokk som bad for oss.

På denne tiden gav Gud meg tanker og ord som jeg skrev ned, og dette hjalp meg i denne vanskelige tiden. Min mann hadde fått jobb som buss-sjåfør. Dette var til stor hjelp for ham. Her kunne han også la tankene stige opp i bønn til Gud.

Jeg måtte ha ansvar for dyrene der hjemme, men nettopp i stallen hos dyrene gav Gud meg en meget god

tid. Stallen ble faktisk min helligdom. – Jeg gjorde arbeidet uten egentlig å tenke så mye på det, men der gikk jeg og snakket høyt med Gud. Ofte gråt jeg også, mens jeg utøste mitt hjerte for ham, og han har aldri – aldri skuffet. Han forandret vår vei slik vi aldri kunne ha tenkt oss.

Sangen «Jeg er frelst af Jesu nåde» ble skrevet en formiddag. Kvelden før hadde vi vært på et møte. Guds ord oppgløder, styrker og trøster i prøvelser som intet annet. Jeg stod faktisk og vasket opp. Og mens solen skinte inn til meg, fikk jeg en jubel og en glede i mitt indre. Jeg satte meg ned med min skriveblokk og da kom det ene verset etter det andre til meg. Han, Herren, gav meg alt sammen, ja, jeg måtte bare takke for hans omsorg for meg.

En liten opplevelse vil jeg gjerne nevne. Det viser meg at Gud har omsorg for barnet sitt. En dag da vi skulle ha ungdomsmøte i vårt hjem om kvelden, følte jeg meg litt «nede i kjelleren». Da kom ei av nabojentene med en av sangene mine, som hennes bror hadde laget melodi til. Den begynner slik:

*Hvem skal jeg vel frygte,
når Herren er med?*

*Han værner mig legem og sjæl,
alene han sender de ting, som han ved
kan tjene mit evige vel.*

Jeg er frelst af Jesu nåde

*1. Jeg er frelst af Jesu nåde.
Mine synder sonet er.
Men det er en stadig gåde,
Jesus, at du har mig kær.
Dog jeg klynger mig til dette,
ja, jeg juble vil det ud:
at for Jesu skyld med rette
er jeg klædt i retfærdsskrud!*

*2. Og om Djævelen vil prøve
i mit hjerte tvivl at så,
aldrig skal min skat han røve,
hvilken vej han end vil gå.
Når jeg er i Jesu hænder,
ej han rive kan mig ud.
Jesus mig jo ser og kender,
og han skærme vil sin brud!*

*3. Går min vej end gennem trængsel,
Jesus holder fast min hånd.
Det mig giver himmellængsel,
og det blevet er det bånd,
som til Jesus mig har bundet,
ja, om stor min smerte var:
Jeg hos ham min hjælp har fundet,
set hans trofasthed jeg har.*

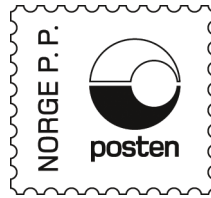
*4. Når jeg på min vandring falder,
Jesus er en trofast ven.
Med sin frelserrøst han kalder
og mig rejser op igen.
Altid er han ved min side,
han vil ikke miste mig.
For min synd han måtte lide.
Dyrebar for ham er jeg.*

*5. Når mit livsløb er til ende,
tager Jesus mig til sig.
Da skal jeg ham se og kende,
som har fuldbragt alt for mig.
Jeg skal møde mine kære,
som var med på vejen her.
Evigt skal vi sammen være.
Tænk, når jeg i Himlen er!*

Skrevet i 1988 av husmor Ane
Katharine Fredensborg, Danmark.

*Når Himmels porte
skal åbnes engang,
da glemmes al smerte og nød,
om Jesus istemmes en jublende sang,
som livet os gav i sin død*

Da ble det glæde og takk i hjertet
igjen. Tenk at Gud formår å tenke på
hvert lite menneskes behov i alle ting.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rубbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Fred

Fortelling av Mia Hallesby

En premie ble utlovt til den som kunne male et bilde som framstilte «fred». To kunstnere innleverte hvert sitt bilde.

Den ene hadde malt et stille fjellvann. Uten krusning lå vannflaten, og busker og kratt speilte seg i vannet. Det hele åndet av fred og hvile. Det var ingen ting som forstyrret harmonien.

Det andre maleriet framstilte en veldig foss. Utover den stupbratte klippe veltet de svære vannmasser seg og ble lenger nede til en eneste hvit skumrøyk som fylte luften. Alt var et eneste opprør. Det var ingen ting som øyet i første øyeblikk kunne hvile på. Var dette fred?

Jo, sel! – Øverst oppe, der hvor fossen kastet seg utfor, vokste et tre. En liten gren våget seg til og med fram mot fossen. Og her – på grenen satt en liten fugl med hodet under vingen og sov, trygt og godt.

Dette maleriet vant konkurransen.

I gode og lyse dager, når alt går med, er det lett å bevare freden. Måtte vi også kunne bevare den i tunge og vanskelige tider.

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget 1946*